

www.jollibread.com

© Del text: 2024, Àfrica Ragel.

Autora representada per IMC Agencia Literaria

© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-065-2

Dipòsit legal: M-15054-2024

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: setembre de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

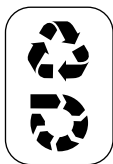
Marta Olivares

Direcció d'art:

Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Julia Ortega i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

**Sonata
i els quatre
regnes
d'Harmonia**

Àfrica Ragel

jollibre

Quan la música t'arriba, no sents el dolor.

Bob Marley

Et cal saber...

Que cal molt de valor per endinsar-te en aquesta història.

9

També has de conèixer com és el món on transcorre tot el que estàs a punt de viure: Harmonia és un món màgic on la música és la força que ho manté tot en equilibri. Està compost per quatre regnes, cadascun amb la seva pròpia música i la seva pròpia màgia.

Al Regne de la Llum, la música és brillant i alegre. És el regne més important i poderós d'Harmonia. Els habitants d'aquest regne acostumen a ser grans directors d'orquestra i poden tocar qualsevol instrument. La seva màgia es basa en la llum i el color, i poden crear il·lusions i escuts protectors amb les seves melodies.

Al Regne del Vent, la música és suau i fluida. És el regne més lliure i aventurer d'Harmonia, i la

llar dels exploradors i els viatgers. Els habitants d'aquest regne toquen instruments de vent com la flauta, el trombó, la trompeta, el saxòfon i l'harmonica. La seva màgia es basa en l'aire i el moviment, i poden controlar el clima amb les seves notes musicals.

10 Al Regne del Foc, la música és intensa i apassionada. És el regne més creatiu i expressiu d'Harmonia, és on viuen els ballarins. Els habitants d'aquest regne toquen instruments de corda com el violoncel, la guitarra, els llaüts... i canten amb veus fortes i emotives. La seva màgia es basa en el foc i l'energia, i poden crear focs artificials i explosions amb la música i la dansa.

I, finalment, al Regne de l'Aigua, la música és tranquil·la i relaxant. És el regne més pacífic i equilibrat d'Harmonia. Els habitants d'aquest regne toquen instruments de percussió com els timbals, el xilòfon, el bombo, els picarols... La seva màgia es basa en l'aigua i la vida, i poden comunicar-se amb els animals a través de la música.

Com pots veure, Harmonia és un món ple de bellesa, diversitat i màgia, on cada so té un poder i on cada habitant té un lloc. Però també és un món

que està en perill a causa d'una força fosca, la de la batuta negra, que desitja sumir-lo en el caos.

Tens prou valor per continuar llegint? Si és així, prepara't per escoltar les cançons més fantàstiques i protegeix-te de les melodies més insuportables, perquè, en aquesta aventura, en trobaràs de tota mena.

I, si vols, aquí tens el codi QR de la llista musical perquè puguis escoltar el mateix que escolten els protagonistes d'aquesta història.

Endavant! No t'aturis ara!

11

El retorn de Desafinat

Sonata es va despertar amb un somriure als llavis i amb el cor ple d'il·lusió. Taral·lejava la cançó *Don't stop me now* de Queen i se sentia viva i capaç de capgirar el món, com si ningú no la pogués aturar.

13

Només faltaven dos dies per a l'esdeveniment més esperat de l'any, el 22 de novembre, el dia de la gran festa de la música que unia els quatre regnes d'Harmonia: el Regne de la Llum, el Regne del Vent, el Regne de l'Aigua i el Regne del Foc.

Aquell dia, ella, filla del rei Cànon i la reina Coral, debutaria com a directora de la gran orquestra simfònica, formada pels millors músics de tot el territori.

Des de ben petita, Sonata havia crescut envoltada de música, perquè al món d'Harmonia la música era la força que ho mantenia tot en equi-

llibri. Com que Sonata era extremadament miop, sempre havia de dur unes ulleres gruixudes de pasta vermella que l'ajudaven a veure-hi amb claredat. Amb tot, la jove mai no es queixava de la miopia, al contrari, perquè gràcies a aquesta afecció podia veure amb molta definició les petites coses que tenia a prop; per això les notes musicals eren per a ella companyes inseparables del seu univers.

La seva mare, la reina Coral, li havia ensenyat a tocar l'arpa i el seu pare, el rei Cànon, li havia regalat la seva primera batuta. Sonata havia estudiat i practicat sense descans, i havia après a tocar tots els instruments i a compondre les més belles cançons. Havia demostrat el seu talent i la seva passió davant de tothom, s'havia guanyat el respecte i l'admiració dels mestres i companys. I ara, per fi, tindria l'oportunitat de dirigir l'orquestra més prestigiosa d'Harmonia, la que feia vibrar milions de persones amb la seva música.

Però el que Sonata no sabia és que tot estava a punt de canviar. Perquè aquella festa que s'havia celebrat, any rere any, des de feia més de cinc segles, aquell any estava en perill.

—Filla meva, tinc males notícies... —Coral, la mare de Sonata, va entrar a l'habitació amb pas precipitat i rostre compungit.

—Mare, si us plau! No deu ser res que tingui a veure amb la festa, oi? Digues que no! T'ho suplico... —La noia es va apujar les ulleres amb un dit, va aclucar els ulls per poder enfocar la imatge de la dona i de seguida va entendre que estava a punt de passar alguna cosa molt greu.

—No té res a veure amb la festa... o sí... potser sí que... —Coral va vacil·lar.

—En què quedem, mare? —Va preguntar amb impaciència Sonata acostant-se a la dona per poder-la veure amb definició.

—Bé... potser és molt pitjor que tot això... o potser no... o potser... —va dir la dona nerviosament.

—Prou, mare! Digues d'una vegada de què es tracta, si us plau. —Sonata li va fer un petó a la galta per tranquil·litzar-la.— Au, va! Explica-m'ho!

—Es tracta de..., de... —Coral va agafar aire i amb un fil de veu va dir el nom que tant temia pronunciar:— Desafinat.

En sentir aquell nom, una lleugera tremolor va envair el cos de Sonata, com si la corda d'una

guitarra s'hagués trencat dins d'ella i hagués deixat escapar un acord discordant.

16 Des-a-fi-nat. Desafinat havia estat el seu amic de la infància, el seu company de jocs i aventures. Era el fill de dos músics que treballaven al palau reial; per això Sonata i ell havien crescut junts, havien compartit secrets i jocs infantils. També havien compartit el seu amor per la música. Sonata l'admirava perquè el noi era un prodigi musical; sabia tocar tots els instruments i tenia una veu meravellosa.

Però Desafinat sempre en volia més i més, i el palau reial i el Regne de la Llum li van semblar insuficients. I, empès per l'avarícia del poder, es va deixar seduir per la màgia de la batuta negra, una batuta capaç de transformar les melodies més lluminoses en notes i acords foscos que ho sumien tot en el domini de la foscor.

Des d'aleshores, Desafinat es va tornar orgullós i cruel, i menyspreava tothom qui no reconeixia la seva superioritat. Es va allunyar dels seus pares, dels seus amics i també es va allunyar de Sonata. A poc a poc, va aconseguir reclutar un gran exèrcit de foscor que només l'obeïa a ell.

Ja feia set anys que no sabien res del jove.

—Ha tornat? —va preguntar Sonata, incrèdula.

—Vol parlar amb tu.

—Què!? Ara vol parlar amb mi!? —va exclamar la noia, trasbalsada per la notícia.

—Xxxt! És a baix! Esperant-te. Et sentirà... —li va recriminar la seva mare.

—M'és igual. Que em senti! —Sonata va alçar molt més la veu.

17

Coral es va posar les mans al cap i va començar a caminar nerviosament per l'habitació, molt espantada.

—Ja no és el nen que era, filla. Ha canviat, està irreconeixible. Té la mirada freda i la veu profunda. No pot passar res de bo, ara que ha tornat. S'ha acabat la pau, s'han acabat els dies de tranquil·litat. Estic segura que només tindrem desgràcies. Estic segura que...

—Mare, si us plau, calma't! Torna amb ell, distreu-lo un parell de minuts. Deixa que m'arregli una mica i que pensi com tractar-lo. De seguida baixaré.

Quan Coral va sortir de l'habitació, Sonata va sospirar i va intentar pensar fredament, però esta-

va massa nerviosa per fer-ho. «Tranquil·la, Sonata. No n'hi ha per a tant» es va dir a si mateixa, «És ell, el teu amic de la infància. No li has de tenir por».

Va obrir l'armari i va triar uns texans negres i una samarreta vermella. Es va recollir els cabells castanys en una cua. Es va acostar al mirall i es va repassar la finíssima línia negra que li agradava pintar-se damunt de les parpelles per ressaltar el color blau dels ulls.

Va sortir de l'habitació i va baixar les escales que conduïen al saló principal del palau. Allà l'esperava la seva mare movent-se per l'espai nerviosament. Sonata es va acostar a la dona i li va prémer la mà amb força per inspirar-li seguretat i, juntes, es van dirigir al balcó on les esperava Desafinat.

—No hi ha hagut manera de distreure'l. Ni tan sols m'ha volgut escoltar. Diu que només vol parlar amb tu —va xiuxiuejar la reina a cau d'orella de la seva filla.

El noi estava d'esquena a elles, observava amb altivesa el gran jardí del palau reial. Sonata el va mirar de dalt a baix; s'havia transformat en un jove alt i prim de cabells llargs i negres. Vestia una túnica fosca amb guarniments platejats que

brillaven sota els raigs del sol. La mà esquerra li descansava sobre la balustrada de marbre, i la mà dreta movia impacientment, i de manera enèrgica, una batuta negra que emetia una lluentor sinistra.

—Bon dia, Desafinat! —Sonata va saludar amb veu ferma mentre es recol·locava les ulleres.

El jove es va girar i li va mostrar un somriure perfecte i una brillantor especial en la mirada. A Sonata el cor li va fer un salt dins del pit. Retrobar-se amb el seu amic de la infantesa, amb aquell nen que ara s'havia convertit en un jove desconegut, la va deixar durant uns segons sense paraules.

Desafinat també va trigar a reaccionar. La mirada blavíssima de Sonata sempre l'havia fascinat i en tornar-la a veure es va adonar que el sentiment no havia canviat.

—Per fi! Ja era hora que apareguessis, Sonata —va dir simulant indiferència.

—Fa set anys que vas marxar. Set anys que no hem tingut notícies teves. I ara tens pressa? —va etzibar-li Sonata amb el posat seriós mentre contenia les ganes d'abraçar-lo, com hauria fet qualsevol en retrobar-se amb el seu millor amic després de tant de temps.

—Oh, no em parlis així, Sonata. Sembles enfadada i no he vingut a barallar-me amb tu —va dir Desafinat amb un fals somriure—. Només he vingut a reclamar el que és meu.

—Reclamar el que és teu? I què és teu? —va preguntar la noia amb recel.

20 —Un lloc a l'orquestra simfònica. Aquest lloc que em mereixo més que ningú, perquè soc el millor músic d'Harmonia. Aquest lloc en el qual tu debutaràs d'aquí a dos dies —va dir Desafinat sense embuts.

—Ets boig! —va exclamar Sonata, indignada.

Desafinat va arrufar les celles i, acostant-se molt a la noia, va dir-li amb un fil de veu que la va fer estremir:

—No soc boig. El que no vull és que tu ocupis el meu lloc.

—Ho dius seriosament? Deus estar fent broma...

—No és cap broma, Sonata. És una petició justa i raonable. Si no em deixes dirigir l'orquestra, Harmonia s'enfonsarà en el caos. En canvi... si em deixes dirigir el concert de demà passat, quan acabi la festa de la música desapareixeré i no em tornareu a veure mai més. Només vull això.

—Has tornat per amenaçar-me? —Sonata es va neguitejar.

—No, he tornat perquè vull l'oportunitat de demostrar el meu poder davant de tothom. —El noi va somriure maliciosament.

Sonata va mirar de cua d'ull, i va intuir l'ombra de la seva mare asseguda en un dels sofàs del saló, ventant-se amb energia i clamant al cel. Va tornar a fixar la mirada en Desafinat i li va etzibar:

21

—Mai no he dubtat del teu gran talent, Desafinat. Podries tenir un lloc al meu costat, a l'orquestra, si tu volguessis. No et caldria fer tot això, tampoc no et caldria prendre'm res. Podem compartir el moment.

La noia, aprofitant la poca distància que hi havia entre els dos, va allargar la mà en un intent d'acostar-la al rostre del seu amic, però el noi, nerviós, va abaixar la mirada i va fer un pas enrere.

—No he tornat per demanar almoïna, Sonata. Tampoc he tornat per recuperar la nostra amistat. El que vull és tot el que em pertany —va sentenciar amb solemnitat.

—El que em demanes és que m'aparti i deixi tot el meu món sota el poder de la teva batuta negra.

Per tant... No, Desafinat! No! Si et deixo dirigir l'orquestra d'Harmonia, correré el risc que els quatre regnes se sotmetin a la foscor. Això mai!

—Ho lamentaràs, Sonata, perquè la foscor ja és aquí, em deixis dirigir o no. T'adverteixo que no em rendiré, no em quedaré com si res. Soc fort i poderós. I et recordo, Sonata, que Harmonia no té exèrcit per defensar-se. —Desafinat va deixar anar una riallada esfereïdora.

—Harmonia no ha necessitat defensar-se mai de ningú, perquè ningú ha volgut desafiar-la. A més a més, no necessito exèrcit, compto amb la màgia i la música dels meus amics per defensar el nostre món.

—Et refereixes a aquells músics patètics que viuen escampats pels quatre regnes? Et refereixes a Adagio, Crescendo i Ària? —va escopir Desafinat amb ràbia.

—Sí, Desafinat! Els meus amics! I recorda una cosa... També eren els teus amics —va dir Sonata amb veu ferma i valenta.

—Tenir amics mai no m'ha aportat cap benefici —es va defensar Desafinat amb veu amenaçadora.

I, dit això, el noi va apartar Sonata amb una empenta, va travessar el saló i va marxar deixant darrere seu un fil de fosc que va entenebrir el palau sencer.

La noia es va quedar observant com l'ombra de Desafinat es convertia en una taca negra que es va anar desdibuixant fins a esborrar-se del tot. Sabia que aquell que feia anys havia estat el seu millor amic, ara no es donaria per vençut. Sabia també que havia d'estar preparada per enfrontar-se a ell i a la seva música fosca.

—Sents això? —va preguntar la reina Coral, encara des del sofà, però ja una mica més recuperada.

—No sento res, mare —va respondre Sonata acostant-se a ella.

—Això, filla, això mateix... No se sent res. No més silenci.

Un silenci esfereïdor havia envaït el palau i s'estenia per totes les pedres de la construcció com una ombra tenebrosa. Sonata i Coral es van mirar amb horror i es van adonar de l'amarga veritat; la música que omplia l'aire, que alegrava els cors, que unia els regnes, la música que era la seva vida ja no existia, havia desaparegut.

Desafinat ho havia fet, se l'havia endut amb la seva batuta negra. Havia complert la seva amenaça i, ara, el silenci feia mal als cors.

Sonata va inspirar profundament, intentant reunir les forces per suportar l'angoixa. Sabia que no hi havia altre remei que enfrontar-se a Desafinat i restaurar l'equilibri musical que el jove havia trencat.

24

La noia es va mirar la seva mare i, amb to decidit, va dir:

—La música pot ser silenciada, però no pot ser destruïda. Trobaré la manera de recuperar-la, de desfer la foscor que Desafinat ha teixit al voltant nostre. Ho faré, mare. Et prometo que ho faré!

Sonata va deixar anar un sospir profund i es va preparar per afrontar el desafiament més gran de la seva vida.